

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 kwietnia 2019 roku

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletni K. T. miał zaplanowany na dzień 26 lipca 2018 r. lot nr (...) na trasie A. – W.. Połączenie było realizowane przez (...) spółkę akcyjną z siedzibą w W.. Przyłot na lotnisko w W. zaplanowany był na godzinę 22:50. Samolot wylądował ostatecznie z opóźnieniem wynoszącym 3 godz. 30 min. (okoliczności niesporne, nadto dowód: karta pokładowa – k. 8).

Pismem z dnia 22 sierpnia 2018 r. powód reprezentowany przez pełnomocnika wezwał pozwanego (...) spółkę akcyjną z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 400 euro, na wskazany numer rachunku bankowego (dowód: wezwanie do zapłaty – k. 10; dowód nadania pisma – k. 10v).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów, złożonych w kopiach poświadczonych za zgodność z oryginałami przez profesjonalnego pełnomocnika powoda. Częściowo stan faktyczny nie był przedmiotem sporu między stronami – pozwany bowiem nie kwestionował samego faktu opóźnienia lotu i długości tego opóźnienia. Sąd pominął wnioski dowodowe zawarte w punktach 1-3 rubryki 8 formularza pozwu, gdyż okoliczności na jakie dowody zostały powołane, nie były przez pozwanego kwestionowane. Jeśli natomiast chodzi o wydruki i dokumenty dołączone do sprzeciwu, to nie mogły one stanowić dowodu na zaistnienie nadzwyczajnych okoliczności, na które powoływał się pozwany, a które miały wystąpić niezależnie od pozwanego i spowodować opóźnienie lotu – o czym będzie jeszcze mowa niżej. Przedmiotowe wydruki i dokumenty są jedynie dowodem na to, że w określonym czasie i określonym medium (Internet) zawarto prognozy pogody dla danego obszaru.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W niniejszej sprawie zaistniały przesłanki do wydania wyroku na posiedzeniu niejawnym (art. 148¹ § 1 k.p.c.). Na zgromadzony materiał dowodowy złożyły się wyłącznie dokumenty, kopie dokumentów i wydruki. Charakter tych środków dowodowych nie wymaga rozpoznania sprawy na rozprawie celem przeprowadzenia postępowania dowodowego. Ponadto ani powód w pozwie, ani pozwany w sprzeciwie nie żądali przeprowadzenia rozprawy, co także umożliwiło rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym (art. 148¹ § 3 k.p.c. a contrario).

Podstawą uwzględnienia powództwa był art. 7 ust. 1 litera b) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r., ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów (dalej jako: rozporządzenie). Ochrona na podstawie przepisów powołanego rozporządzenia obejmuje nie tylko pasażerów lotów regularnych, ale również pasażerów lotów nieregularnych, w tym także lotów stanowiących część zorganizowanych wycieczek (motywy piąty rozporządzenia).

Pozwany nie kwestionował tego, że lot, którego dotyczył pozew, był odpłatny, a pasażer K. T. stawił się o czasie do odprawy. Dowodem tej ostatniej okoliczności była zresztą karta pokładowa dołączona do pozwu. Pozwany nie negował także samego faktu opóźnienia lotu. Broniąc się przed żądaniami powoda pozwany powoływał się na nadzwyczajne okoliczności w postaci ograniczeń liczby lądowań na lotnisku w A. i startów z tego lotniska, które to ograniczenia spowodowane były złymi warunkami pogodowymi. Przedmiotowe twierdzenia pozwanego pozostały nieudowodnione i jako takie nie mogły mieć wpływu na treść wyroku.

Ciężar wykazania, że odwołanie lotu wynikało z nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć mimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, spoczywa na przewoźniku obsługującym lot (art. 5 ust. 3 rozporządzenia). Niewątpliwie niekorzystne warunki atmosferyczne mogą stanowić nadzwyczajną i niezależną od przewoźnika przyczynę opóźnienia, jeśli nie mógł on ich racjonalnie przewidzieć i uwzględnić w ramach normalnego wykonywania działalności w danym czasie. Niemniej jednak twierdzenia pozwanego nie zasługują na uwzględnienie, albowiem pozwany nie przedstawił żadnych miarodajnych środków dowodowych, z których wynikałoby, że rzeczywiście pogoda uniemożliwiła odbycie skarżonego lotu w zaplanowanym czasie. Pozwany jako przewoźnik dysponuje dokumentami, w których wskazane są ewentualne odmowy udzielenia zgody na start wydane przez kontrolę ruchu lotniczego. Takie ograniczenia wprowadzone przez kontrolę lotów wiążą pozwanego jako podmiot wyłącznie korzystający z lotniska i uzasadniają wystąpienie nadzwyczajnej okoliczności po stronie przewoźnika. Zatem jeżeli pozwany dysponował dowodami uzasadniającymi wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności wyłączających jego odpowiedzialność i nie złożył ich we właściwej formie we właściwym czasie, pomimo takiej możliwości, to obecnie musi ponieść tego negatywne konsekwencje. Powołanie przez pozwanego jedynie prognozy dotyczącej niebezpiecznych zjawisk pogodowych oraz komunikatu E. nie może zastępować postępowania dowodowego, ani zwalniać przewoźnika z obowiązku przedstawienia dowodów potwierdzających zaistnienie przywołanych okoliczności, wykazania racjonalności podjętych działań oraz ich wpływu na zakłócenie lotu. Na ich podstawie nie sposób ustalić, że lot o nr (...) w dniu 26 lipca 2018 r. nie mógł się odbyć o planowanym czasie z uwagi na występujące wówczas na danym obszarze warunki atmosferyczne uniemożliwiające start samolotu. Są to ogólne prognozy dla określonych obszarów, które nie oznaczają, że loty w danych regionach zostały zupełnie odwołane z uwagi na możliwość wystąpienia bądź wystąpienie określonych zjawisk atmosferycznych. Jest to o tyle istotne, że przepisy rozporządzenia nakładają na przewoźnika wyraźnie obowiązek udowodnienia – a nie jedynie uprawdopodobnienia – nadzwyczajnych okoliczności, jeśli przewoźnik powołuje się na takowe jako przyczynę odwołania czy opóźnienia lotu. Tymczasem wydruki dołączone przez pozwanego do sprzeciwu co najwyżej uprawdopodobniają okoliczności, na które pozwany się powoływał. Natomiast żadną miarą nie stanowią dowodu na faktyczne zaistnienie niekorzystnych warunków pogodowych na trasie spornego lotu oraz na zaistnienie w tej konkretnej sprawie związku przyczynowego między tymi warunkami a opóźnieniem lotu.

Za dowód na okoliczności podnoszone przez pozwanego nie sposób również uznać listy nadzwyczajnych okoliczności, która stanowi otwarty i niewiążący katalog nadzwyczajnych okoliczności zarówno dla krajowych organów wykonawczych, jak i sądów. Jest ona dokumentem jedynie informacyjnym, niewyrażającym wiążącej opinii Komisji Europejskiej, lecz może stanowić pewną wskazówkę interpretacyjną przy ocenie zaistniałego zdarzenia. Nie może natomiast zastępować postępowania dowodowego, ani zwalniać przewoźnika z obowiązku przedstawienia dowodów potwierdzających zaistnienie przywołanych okoliczności.

W rezultacie pozwany nie udowodnił, że w analizowanym przypadku miały miejsce „nadzwyczajne okoliczności”, które zwalniałyby go od odpowiedzialności na podstawie art. 5 ust. 3 Rozporządzenia nr 261/2004 r.

W związku z powyższym, mając na uwadze treść art. 7 ust. 1 lit. b Rozporządzenia, należy wskazać, że powodowi przysługuje wobec pozwanego roszczenie o odszkodowanie w kwocie 400 euro.

O odsetkach od należności głównej Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Powód wnosił o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 27 lipca 2018 r., to jest dnia następnego po dacie wykonania skarżonego lotu. Tak sformułowane żądanie odsetkowe nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż roszczenie powoda ma charakter bezterminowy. Dla ustalenia daty, od której pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia na rzecz powoda – i tym samym daty, od której powodowi należą się odsetki – kluczowe zatem było ustalenie, czy powód skutecznie wezwał pozwanego do zapłaty i jaki termin mu wyznaczył.

Powód przed wytoczeniem powództwa wzywał pozwanego do zapłaty, ale nie przedstawił dowodu na to, kiedy pozwanemu doręczono przedmiotowe wezwanie. W związku z tym Sąd przyjął, że pozwany dopiero z chwilą doręczenia mu odpisu pozwu, co nastąpiło w dniu 20 marca 2019 r. (epo – k. 17) został skutecznie wezwany do zapłaty. Do tej daty Sąd doliczył 14 dni, bowiem sformułowanie „niezwłocznie” zawarte w powołanym wyżej art. 455 k.c. nie oznacza

natychmiast. Pozwany nie dokonując zapłaty na rzecz powoda w terminie do dnia 3 kwietnia 2019 r., począwszy od dnia 4 kwietnia 2019 r. pozostawał w opóźnieniu i od tej daty Sąd zasądził odsetki. Roszczenie odsetkowe w pozostałej części podlegało oddaleniu jako niezasadne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w punktach I i II wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie 100 zd. 2 k.p.c. Powód przegrał sprawę w minimalnym zakresie. Sąd uznał więc za zasadne odstąpienie od stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu między stronami i obciążenie pozwanego w całości obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz przeciwnika. Na przedmiotowe koszty złożyły się:

- opłata od pozwu w wysokości 30 zł,
- wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 900 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów),
- opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł,
- kwota 5,20 zł tytułem kosztów wysłania do pozwanego przedsądowego wezwania do zapłaty.

Na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku.

ZARZĄDZENIE

doręczyć odpis wyroku wraz z uzasadnieniem pełnomocnikowi pozwanego.